

въпроса за емигрантите. „Да, отговори г. Миятовичъ, тъй като едва ли сж останали вече емигранти у Васъ. Но пакъ не знамъ дали не ще приема инструкции да Ви прѣдложи да туримъ въ трактата единъ членъ, съ който взаимно Сърбия и България да се задължатъ да бдятъ върху пазенето на тишината на границата.“

Приемете и пр.

(Подп.) Ив. Ев. Гешовъ.

Букурещъ, 15 февруари 1886.

Господинъ Министре,

Имамъ честь да Ви изпратя тукъ притворени протоколитъ № 1 и 7 на конференцията за мира между България и Сърбия. Причината за закъснѣването на протокола № 1 бѣше както знаете, опорното настояване на Маджидъ-паша да се вмѣстатъ въ преамбула прилагателнитъ *autonome tributaire* подиръ думитъ *principauté de Bulgarie*. Подиръ категорическото отказване отъ наша страна да приемемъ вмѣстването на тия прилагателни Маджидъ-паша по заповѣдъ отъ Цариградъ отстъпи и протоколътъ № 1 можа най-послѣ да се подпише.

Протоколътъ № 7, както ще забѣлѣжите, съдържа отчета собствено на двѣ заседания. Ние рѣшихме да считаме второто отъ тия двѣ заседания като продължение на първото по слѣдующитъ съображения. Вие знаете, че съгласието ни бѣше да прѣдставимъ сжщеврѣменно въ петото заседание двата проекта българския и сръбския. Ако сега въпроснитъ двѣ заседания се считаха за отдѣлни и направихме два особени протокола за тѣхъ, отъ една страна не щѣше да бжде отъ насъ толкова лоялно, а отъ друга имаше и тая опасностъ, че сръбското правителство можеше да дезавуира и втори пѣтъ г. Миятовича, какрото го дезавуира вече за гласуванитъ въ четвъртото и петото заседание два члена.

Рѣшихме слѣдователно, по съвѣта на нѣкой отъ посланицитъ първото отъ заседанията рапортирани съ протоколъ № 7 да считаме като суспендирано, а второто като продължение на първото.

Вие знаете вече отъ депешитъ ми вслѣдствие на каква сцена ние, Маджидъ-паша и азъ, се принудихме да не прѣдставимъ въ сжщия день проекта, който бѣхме приготвили. За